DANIEL-SILVIAN PETRE

7 A: :7B

Overdose

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet,
2002

OVERDOSE
de DANIEL-SILVIAN PETRE

Redactori: Răzvan Penescu rpenescu@liternet.ro
Corina Ungureanu cungureanu@liternet.ro

Editor format **.pdf** Acrobat Reader: Iulia Cojocariu icojocariu@liternet.ro

Fotografii şi graphic design: © 2002 Daniel-Silvian Petre
(fotografii : Ovidiu Lupşa, graphic design : Cristian Paul)

ISBN : 973-85739-1-2

Editura LiterNet
http://editura.liternet.ro
office@liternet.ro

Moto:

OCHII MEI – două păsări obosite de atîta zbor,
inventînd treptele ca să coboare.

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet,
2002

SINDROMUL VOCII NEBUNE

De cînd te iubesc am devenit paranoic,
nu-mi doresc decît să te apăr
de oricine, de orice,
în mod eroic –
mi-am luat prezervative şi aspirine
ca să te apăr de mine,
mi-am luat pistol cu gaze
şi cu apă caldă
ca să te apăr de transpiraţie şi de frig,
mi-am luat chitări
şi microfoane
ca să m-auzi cînd te strig

Mă enervează oamenii urîţi şi cretini
care se holbează la tine
şi lucrarea ta de licenţă despre Ionesco,
Eliade şi nu mai ştiu cine,
mă enervează că-ţi vine ciclul

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

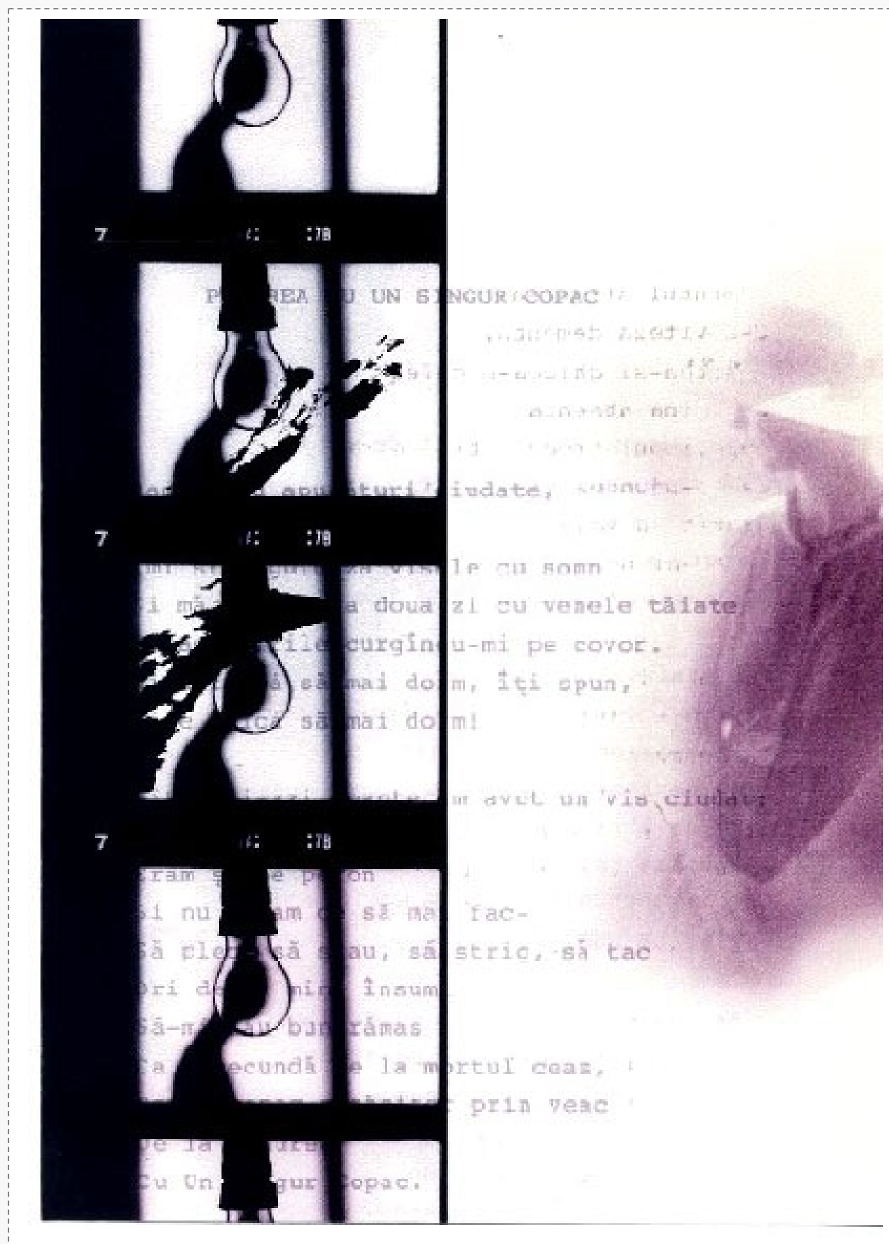

Editura LiterNet, 2002

o dată pe lună,
că eşti înţelegătoare şi bună,
că te speli prea des pe mîini,
că nu ţi-e frică de cîini,
mă enervează că mă enervez,
mă enervează că mă mir,
mă enervează că nu pot să nu respir,
mă enervează că m-am născut,
c-o să crăp, că trăiesc,
mă enervează că te iubesc.

Editura LiterNet, 2002

Pădurea cu un singur copac

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

EU SÎNT O PIATRĂ CÎNTĂTOARE

Eu sînt o piatră cîntătoare.
Atît a mai rămas din muntele
semeţ pe care ploaia şi-a sculptat
(pînă şi-n zilele cu soare)
răbojul: orele, secundele,
anii cînd ne-am sărutat.

Eu sînt o piatră cîntătoare.
În cîntecul meu se-ntîmplă să cadă
stelele nubile pe gînduri,
rupîndu-şi hainele de sărbătoare.
Tristeţea vocii mele e nomadă;
visele ei migrează în cîrduri

la mari înălţimi, printre îngeri
uimiţi, dintr-o zodie în alta,
spre ţara unde tristeţea nu doare;
acolo munţii pot depune plîngeri
că ploile sculptează-n ei cu dalta
statui de pietre cîntătoare.

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

RUGĂCIUNE

Părul tău de culoarea
soarelui muribund,
Părul tău pe care
de o vreme
anii nu-l mai tund,
Părul tău vinovat
de neliniştea surîsului meu,
Părul tău interzis
de nu ştiu care zeu,
Părul tău lung
de atîta aşteptare
(fără el Toamna ar fi
o Iarnă oarecare),
Părul tău chemîndu-mă încet
pe nume-

A privi la părul tău, iubito,
e o rugăciune.

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

PĂDUREA CU UN SINGUR COPAC

Oameni cu apucături ciudate,
de gît,
îmi strangulează visele cu somn
şi mă trezesc a doua zi cu venele tăiate
şi amintirile curgîndu-mi pe covor.
Mi-e frică să mai dorm, îţi spun,
mi-e frică să mai dorm!

Uite, şi-azi noapte am avut un vis ciudat:
eram şi-n tren
eram şi pe peron
şi nu ştiam ce să mai fac-
să plec, să stau, să strig, să tac
ori de la mine însumi
să-mi iau bun rămas
ca o secundă de la mortul ceas,
ca un copac rătăcitor prin veac
de la Pădurea Cu Un Singur Copac.

În jurul meu se plîngea în rafale,
mîini ţinîndu-se de ochi curgeau la vale,

Editura LiterNet, 2002

coliviile zburau cu papagali cu tot,
îngeri traversau coşmarul meu înot,
păsări transformate în lacrimi
se scufundau în mare
inundînd-o,
fecioare cu straie de patimi
se despuiau în noapte
blestemînd-o,
Pămîntul stătea-n loc
c-o viteză dementă,
Moartea-şi ghicea-n cafea
c-o mină absentă
iar Timpul trecea atît de rapid
că se-ajungea singur din urmă,
grăbit să vadă
peste-al nopţii zid
cenuşa zorilor plecînd încet din urnă.

Plecai şi tu.
Cîteva cuvinte nu îţi încăpuseră
în geamantanul burduşit
cu sentimente confuze
şi se tîrau pe asfalt,

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

în urma ta, zgîriindu-l:
NUMAI DEPĂRTAREA NE POATE APROPIA
PÎNĂ LA DERUTĂ.

Aş fi vrut să vin şi eu cu tine
(umbra trandafirului ne-nşeuat
mă aştepta gata de drum)
dar era prea tîrziu;
se făcuse deja devreme
şi trebuia să mă trezesc.

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Dramă în trei acte.
Schiţă de scenariu.
Personaje: Eu, Ploaia, Copacii, Setea,
Norii, Oamenii

I

Ploaia a murit.
A căzut, s-a lovit de pămînt şi a murit.
Dar viaţa-i tot umedă,
întinsă pe sîrmă
în uscătoria comună a blocului;
peste tot numai clame de rufe, copii
cîştigaţi la Lozul Norocului.
Bucuriile sînt interzise
– au tălpile goale –
zilele ce trec sînt triste
ca bătrînii
uitaţi prin spitale;
tristeţea e contagioasă,
din lipsă de calciu în sînge;
eu însumi sînt un scrib
logodit cu verbul “a plînge”

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

II

Setea gonea pe străzi cu părul smuls,
cu ochii scoşi,
în jurul meu oamenii erau din ce în ce
mai mulţi
şi mai furioşi;
mi-e frică de noi, oameni, le spuneam,
mi-e frică de viitorul nostru de celofan,
de nepăsarea noastră transmisă în direct
pe micul ecran,
mi-e frică de noi, oameni, le spuneam;
norii îmi făceau semne să fug
dar nu-i înţelegeam

III

"Tu eşti omul care-a ucis ploaia!"
mi-au zis
oamenii, într-un tîrziu;
cu părul meu a fost ferecată odaia
în care m-au închis
de viu;

"Tu eşti omul care-a ucis ploaia!"

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

îmi spuneau
printre dinţi, cu ciudă;
plînsul meu mi-l dădeau pe gît
să-l beau
şi tăcerea mea udă.

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Cînd eram copil, demult
iar ploaia încă nu era
o masturbaţie acidă,
fugeam departe de oraş s-ascult
pămîntul norii cum verde îi chema,
ca mărul ascuns în omidă.

Voiam să-i spun pămîntului ceva
aşa, ca de la om la om
şi aş fi vrut chiar să-i şi cînt;
dar nu puteam, căci vocea mea era
încă de-atunci, un ţîrîit de telefon
într-un mormînt.

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

POST COITUM TRISTE

Mereu pe drum, mergînd, mergînd,
de nicăieri înspre niciunde şi nicicînd,
tîrînd cu mine plictisul şi tristeţea
că sinucidere se cheamă azi tandreţea
cu care-un om îşi taie venele cîntînd
într-o duminică, pe ploaie şi pe vînt.

Nu mai ştiu de mult ce fac, ce simt, ce sînt;
cu viaţa pe viaţă călcînd,
cu sufletul uitat la marginea serii,
cu părul ca iarba mormîntului verii,
sînt un sinucigaş, da, asta sînt-
gînd eşuat pe ţărmul altui gînd.

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

CÎNTEC DESPRE MINE ÎNSUMI

Cum ar fi să cînţi
muşcînd din pămînt
iar alţii s-asculte rîzînd
Cum ar fi c-un cîntec s-opreşti
un tren în plină viteză
iar ceilalţi să creadă că eşti
doar zidul
ce-l porţi pe sub freză
Cum ar fi să-ţi pui
surîsu-ntr-o cuşcă,
să nu-l muşte ura
celor din jur
Cum ar fi să faci dragoste
pe-un pat de puşcă
în aplauzele celor din jur
Cum ar fi să mergi
cu capu' în nori
prin ţara celor
cu tălpi de pămînt ?
Îţi vor cere bilet de avion
chiar şi-n drum
spre propriu-ţi mormînt!

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

VIS SOMNAMBUL

În fiece noapte visez
că sînt un altul, un domn
care nu ştie că te iubesc;
mă aflu într-o sală de bal şi dansez
singur, prin somn,
aşteptînd să mă trezesc

să ies din somnul ăsta blestemat,
cu orice preţ, cît mai curînd,
să-ţi povestesc
ce lucru groaznic am visat;
dar mă trezesc, în zori, plîngînd
şi nu mai ştiu că te iubesc

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

MI–E TEAMĂ

Vă spun: clipă de clipă,
soră de cruce cu–nserarea
ce–mi curge prin vine,
Moartea mă bîrfeşte.
Am întrebat–o, mai demult, ce naiba
are cu mine
şi ea mi–a răspuns,
printr–o gripă,
că nu mă priveşte.

Într–o zi, stînd cuminţi de vorbă
în intimitatea unui preinfarct
(mi se face pielea de găină
cînd îmi amintesc!)
mi–a şoptit, cu vocea ei de pahar spart:
“Lasă naiba întrebările!
Vrei să te pleznesc ?
Te–oi căuta eu, cînd mi–o veni cheful,
adevăr îţi spun;
dar nu la telefon, băiatule,
la ceas o să te sun!”

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

PARADA SENILĂ

Mi-a spus cineva că m-a văzut
azi-noapte, în somnul meu;
stăteam spînzurat de-o uşă putrezită
şi scoteam limba în semn de salut
la orice om care nu eram eu,
la orişicine părea că mă evită

Cădeau ghivece cu flori de la balcoane
Gunoierii treceau rîzînd pe stradă
(ce mişto le luceau dinţii din gură)
Teroriştii lansau spre cer baloane
Eu priveam uimit senila paradă
(din ochii mei ningea un fel de zgură)

Era ziua-n care personajele
de prisos din somnul meu
se-aruncau la grămadă în groapa comună;
li se spălau pe rînd tatuajele
viselor în care zîmbisem eu
şi-apoi erau trimise-n lună

Pagina anterioară
Cuprins
Pagina următoare

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

MĂ GRĂBESC, ÎN NEDUMERIRE

Cu buzunarele doldora de nelinişte
(cel mai de preţ bun al meu)
alerg pe străzi ca printr-o mirişte
crescută-n barba unui zeu

Cînd dau de-un obstacol de netrecut
(un zîmbet, o casă, un ciot)
lăcrimez mările pe care le-am băut
şi trec mai departe înot

Oameni suspecţi de iubire
se-ntrec drumul să-mi arate;
mă grăbesc, în nedumerire,
căci zilele-mi sînt numărate

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

SANDWICH BLUES

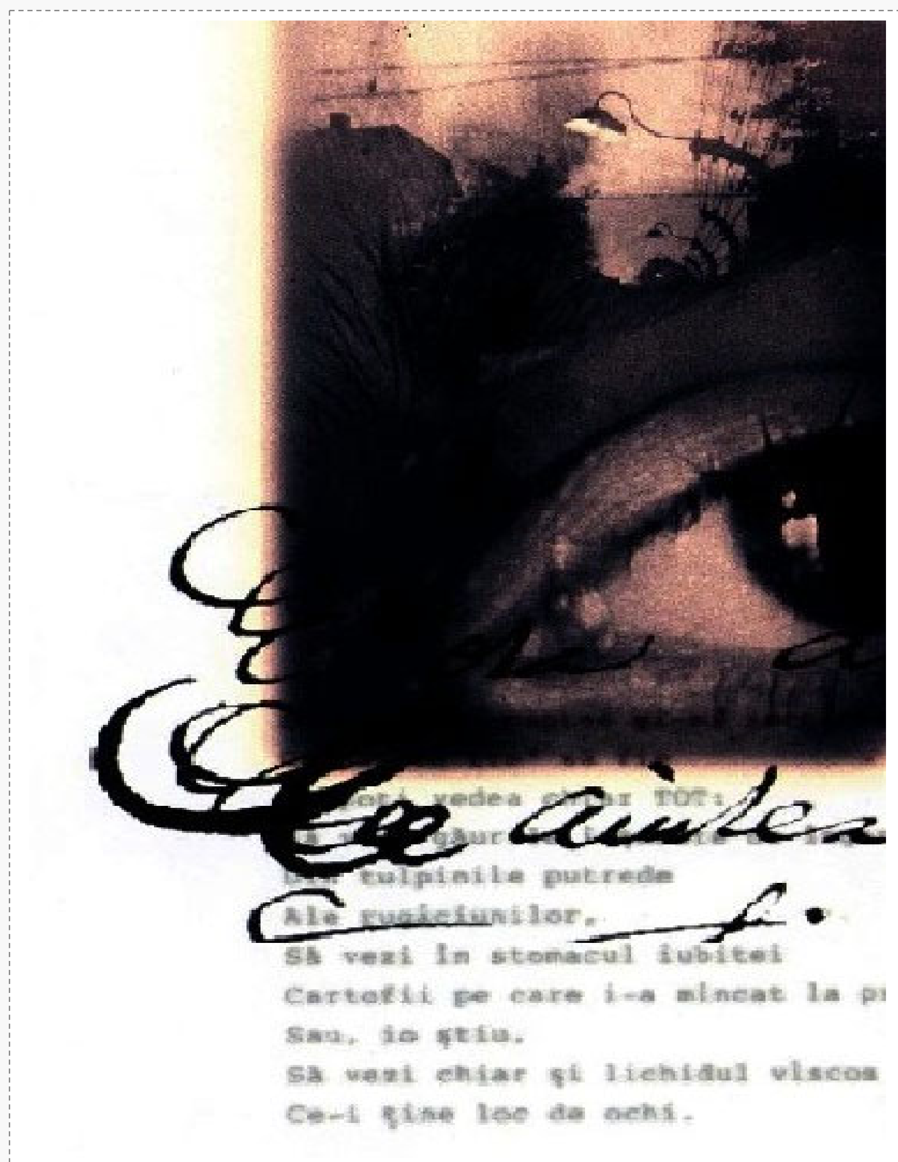
Cad dinţi de zăpadă, măsele uriaşe
îmi sfîrtecă trupul bolnav de mirare
Din inima mea, din ochi, din gură
iese-un cumplit miros de mîncare

Pămîntul e o friptură stricată
între două felii albastre de cer
Eu sînt viermele cretin de dinlăuntrul
viermelui fripturii şi mai sper

să scap din sendviciul ăsta uriaş,
din mlaştina asta de ketchup şi muştar
Îmi fac pe-ascuns aripi din frunze de salată
şi gloanţe din piper sos tartar

Editura LiterNet, 2002

Veghe

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

INCURABILUL PĂCĂTOS

Ca un doctor ce
vindecă toţi bolnavii,
se neagă pe sine –
Dumnezeu

Din dragoste pentru El,
ca să existe,
incurabilul păcătos
voi fi eu

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

CONDAMNAŢI LA VIAŢĂ

Nu vă daţi seama
că nu ni se mai poate întîmpla nimic,
că rugăciunile noastre pasteurizate
nu produc decît indigestie,
că zîmbetele noastre au lacrimi
în colţul gurii ?

Nu vă daţi seama
că puritatea a devenit un viciu,
că aşteptarea face mai multe victime
chiar decît cancerul,
că dragostea a-nceput să semene
cu tabla-nmulţirii ?

Chiar n-aţi înţeles că Dumnezeu a venit
deja de mult
şi Judecata de Apoi
a avut loc în linişte,
fără microfoane, fără reflectoare ?

N-aţi înţeles că noi,
cei ce-am rămas, nesimţitorii,
trăim acum chiar moartea,
condamnaţi la viaţă ?

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

DREPTURILE OMULUI DE ZĂPADĂ

Sinucigaşa dragoste pentru soare
a Omului de Zăpadă,
nebunia lui de-a juca totul pe-o carte,
pe cartea verii –
singurătate îngenunchind
unei singurătăţi mai mari.

Ce să vă mai spun ?
Că nu există singurătate perfectă ?
Că eu sînt martorul singurătăţii lui Dumnezeu ?
Că singurătatea Lui se admiră
în singurătatea mea
ca-ntr-o oglindă ? Ştiu,
asta mi-ar putea fi de ajuns
pentru o viaţă fericită,
de n-ar fi teama că-ntr-o zi,
supărat de ceea ce vede în oglindă,
Dumnezeu o va azvîrli
în neant. Căci mie,
asemeni tuturor oglinzilor,
mi-e frică de-ntuneric.

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

DUMNEZEU S-A ASCUNS ÎN TINE

Dumnezeu e undeva
la o aruncătură de gînd,
Dumnezeu e undeva
la o aruncătură de lacrimă,
întristat
că pe lungimile de undă
ale părului meu
nu se mai aude
nici un fîlfîit de aripă

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

WOODSTOCK BOOGIE

Istoria prinsă în flagrant delict
de adulter
cu Fericirea,
copaci cu sînii în floare,
adieri neruşinate,
profeţi în haine de clown
dezvirginînd Tăcerea
cu cîntecele lor,
destine curmate la frizerie,
mărgele de scoici
atîrnînd frivol la gîtul Speranţei,
televizoare şi maşini de spălat
puse la Stîlpul Infamiei,
sinucideri luxoase, din dragoste,
sticle de vin golite în contul
viitoarelor secete

Dumnezeu există, vă spun,
are voce de negru şi miroase-a ghetto,
L-am văzut eu,
era atît de strălucitor acolo sus,

Editura LiterNet, 2002

pe scenă,
survolînd cu ochii
spaţiul sterp
dintre Mîine şi Ieri

Dumnezeu există, vă spun,
L-am văzut eu;
trei zile a stat printre noi,
avea mîinile împodobite
cu rănile Fiului Său
şi părul lung
cît toată Viaţa de Apoi

Editura LiterNet, 2002

În fiecare zi se roagă Dumnezeu la mine:
nu-mi văd capul de treburi, îmi spune,
am atîtea de făcut!
Tre' să-i schimb Nopţii pasta de dinţi
(au mai căzut ieri două stele
din gura-i şi-aşa destul de ştirbă),
tre' să-i pun Soarelui
comprese reci pe frunte,
i-am promis Mării Negre
inel de logodnă un munte
(uite, am început să vorbesc în rime!)
şi-n plus, de la o vreme,
visez nişte chestii îngrozitoare:
nici n-apuc să-nchid bine ochii
că-mi şi apar 'napoia lor
mulţimi de oameni,
care mai de care mai ciudaţi:
unii îşi pun cenuşă în cap,
alţii se tîrăsc în genunchi
şi-mi cer luna de pe cer
şi cutremure mai puţine

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Sînt trist şi obosit, prietene!
(aşa se roagă Dumnezeu, în fiecare zi,
la mine):
ţi-am dat totul, îmi spune,
pe Fiul Meu să-ţi spele picioarele,
Moartea - să-ţi acoperi sufletul cu ea
cînd ţi-e somn,
ţi-am dat chiar şi chipul Meu,
ca să nu te rătăceşti
dimineaţa
în oglinda din baie,
ţi-am dat totul, îmi spune,
şi nu te rog acum decît să crezi în tine,
ca să mă odihnesc şi Eu un pic.

Editura LiterNet, 2002

VEGHE

E ora două noaptea şi-mi imaginez
ce aiurea tre' să fie
să poţi vedea chiar TOT;
să vezi găurile înţesate de îngeri
din tulpinile putrede
ale rugăciunilor,
să vezi în stomacul iubitei
cartofii pe care i-a mîncat la prînz
sau, io ştiu,
să vezi chiar şi lichidul vîscos
ce-i ţine loc de ochi.

E ora două noaptea şi-mi imaginez
ce aiurea tre' să fie
să poţi s-auzi chiar TOT;
îmi aduc aminte că, demult,
pe cînd eram copil,
nu puteam s-adorm
de teamă
că nu mă voi mai putea trezi;
simţeam pămîntul cum mă strînge

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

pe la umeri
şi-auzeam furtuna din adîncuri
cum mă-nvăluie
fără scăpare.

E ora două noaptea şi ceva;
în partea asta a lumii e beznă
(mă rog, beznă e şi-n partea ailaltă)
oamenii parcă-s mai puţini la ora asta
(ca atunci cînd plouă),
populaţia doarme-ntr-o veselie,
în curînd va-ncepe o nouă zi
de muncă,
oare Dumnezeu ce face acum ?
Nu, pe bune, oare ce face Dumnezeu
ACUM ?
Se uită la vreun vis de copil,
ascultă o fugă de Bach
ori poate chiar citeşte
ce scriu eu aici ?

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

ULTIMELE ŞTIRI

Au spus aseară la tv,
că lumea va muri în zori.
M-am trezit dis-de-dimineaţă şi,
curios din cale-afară,
am ieşit în oraş.
Străzile erau pustii.
Am intrat într-o casă şi apoi, gîfîind,
în altele.
Toate erau pustii.
M-am oprit în faţa fîntînii din centru
şi-am început să mă scălîmbăi în fel şi chip,
să urlu,
dar nimeni nu trecea speriat pe lîngă mine,
prefăcîndu-se că nu mă vede.
Seara, la tv, au spus că lumea, într-adevăr,
a murit în zori,
precum se anunţase cu o seară înainte.

În următoarele 7 zile va trebui să fiu foarte atent;
tot ceea ce voi spune, voi face sau voi gîndi
ar putea fi folosit mai tîrziu
împotriva mea.

Editura LiterNet, 2002

POATE CĂ RAIUL

Poate că raiul e un loc
în care oamenii se nasc bătrîni
Poate că raiul e un loc
cu copacii veşnic desfrunziţi,
cu gunoiul neridicat
de trei săptămîni,
un loc în care florile miros a om

Poate că Dumnezeu e un bărbat
între două vîrste
Stă pe balcon
duminica
îmbrăcat în pijama
fumează ţigări scuturate
urlă la plozii lui
frumoşi
ca nişte îngeri
să dea muzica mai încet

Poate că raiul e pe strada mea

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

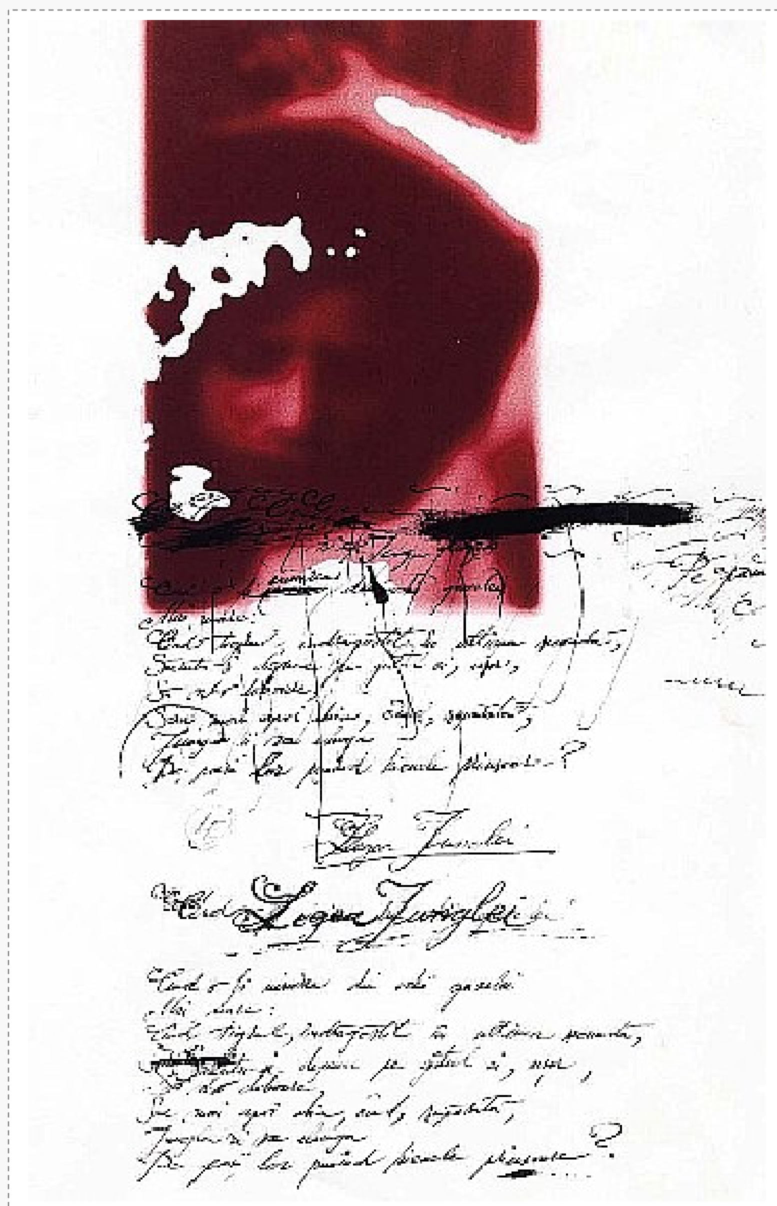

Editura LiterNet, 2002

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

Legea Junglei

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

MAREA EVADARE

Ce căutăm noi pe planeta asta
aşezată ca o cîrpă de şters picioarele
la intrarea în Univers
Ce căutăm noi în ospiciul ăsta
colcăind de poeţi
Vai de visele noastre iubito
Să fugim
pînă nu-i prea tîrziu
Oare mai există vreun loc
cît de mic
în lume şi prin împrejurimi
unde să nu fi ajuns oamenii
Îţi dai seama că ne vor găsi
chiar şi pe Lună
cu aparatele lor sofisticate
de ucis singurătatea
Mai bine rămînem aici
  ne căsătorim
   facem copii
    mergem la servici –
poate reuşim să scăpăm neobservaţi

Editura LiterNet, 2002

PAZNIC PRIVINDU-SE-N OGLINDĂ

Într-o zi, privindu-mă-n oglindă,
te-am văzut pe tine.
De-atîtea ori m-am mai privit de-atunci
încît oglinda s-a uzat
şi-a trebuit să-mi cumpăr alta;
dar nu m-am mai văzut
decît pe mine –
nu ştiu pe unde naiba umbli
brambura!

Poate că acum te arăţi
în alte oglinzi – treaba ta,
dar fii atentă că-şi vor da seama
de urîţenia lor
şi te vor blestema!

Ai idee cît de ciudat
ar arăta lumea
dacă toţi oamenii care te urăsc
ar fi reţinuţi
pentru contrabandă

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

de sînge prin inimă?
O-nchisoare cu şase miliarde
de deţinuţi
şi un paznic
privindu-se-n oglindă.

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

EXISTĂ NOPŢI (1)

Există nopţi cînd nu ne putem auzi
din cauza tăcerii
care urlă în noi
ca un trandafir
cu spinii pe dinlăuntru

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Tocmai se făcuse-un ceas de cînd
mîinile mele
improvizau acorduri
pe claviatura de sînge
a sînilor tăi;
tocmai se făcuse-un ceas cînd,
Îngerul Orb,
aflat şi el în grămada de îngeri
din odaia mea,
a-ntrebat:
- Ce se-ntîmplă aici,
ce e muzica asta?
- Taci! i-a răspuns Îngerul Surd
printre dinţi,
nu vezi că omul acela
cîntă la flaut?

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

CARTE POŞTALĂ

Ţi-e dor de mine?
Deschide fereastra
şi priveşte-mă:
omul acela care nu trece
acum
prin faţa casei tale
sînt chiar eu

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet,
2002

EXISTĂ NOPŢI (2)

Există nopţi în care nu ne putem vedea
pentru că sîntem atît de aproape
încît
ar fi de-ajuns
doar unul din noi respire

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

OVERDOSE

Gîndurile mele gonind spre tine în noapte
ca o ambulanţă
spre un caz de sinucidere

Sînt vaccinat contra imaginaţiei:
nu ştiu să fug decît la tine, iubito!

Ca un hoţ de vise,
ca un controlor de îngeri păzitori
mă furişez în somnul tău

Îmi zgîrii numele şi culoarea părului
pe zidul alb
al nopţilor tale de fecioară

Tu mă priveşti pe dinlăuntru
vrăjită de ochii mei
verzi
ca fructul oprit

Aud cum îţi foşnesc dorinţele în zori

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

La poalele sînilor tăi răsare soarele

Mi–e sete, mi–e sete
şi mi–e dor de gura ta;
am să–ţi apuc surîsul ca pe–o toartă
şi–am să te duc încet, să nu te risipesc,
la gură

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet,
2002

Iubito ce ne facem cu
depărtarea asta, cu dragostea noastră la
Fără Frecvenţă
O să ne scriem poezii pe
geamurile prăfuite ale
Rapidului 16
Timişoara-Bucureşti via Roşiori
Amintiri despre navetiştii mileniului
3
şi negarea negaţiei în Gara de Nord
Poate ne dau ăştia premiul
Uniunii Scriitorilor

De Vagoane

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Cuvîntul Tobă răpăie monoton, ca şi cum
cuvîntul Nemaivăzut
ar urma să se întîmple.
Cuvîntul Lume îşi ţine răsuflarea.
E vremea să intre în arenă Îmblînzitorul
de Cuvinte.
Ăsta-s eu. Cu un singur gest,
scot cuvîntul Uşă din cuvîntul Cuşcă
şi-l trîntesc de toţi pereţii.
Cuvîntul Lume aplaudă, înnebunit de plăcere.
Apoi, cu mişcări iuţi şi sigure,
încep să fac o droaie de şmecherii uluitoare,
cum ar fi
agăţarea de păsări moarte
în crengile cuvîntului Pădure
sau, eu ştiu, înserarea, pe alocuri,
a cuvîntului Fericire,
sub formă de averse de lacrimi.

Tîrziu în noapte, după ce cuvîntul Lume
s-a culcat deja demult,

Editura LiterNet, 2002

iau cuvîntul Flaut,
suflu-n el pînă se umflă
ca un balon
şi mă înalţ la etajul opt
să-i spun noapte bună
cuvîntului Alexandra

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Poem cu ochi, mîini şi gură

A avea ochi e o insultă la adresa Vîntului,
Care aleargă orbeşte
Printre copaci
În căutarea unuia anume.

A avea mîini e o insultă la adresa Lunii,
Care trăieşte tot timpul cu spaima
Că se va prăbuşi în ocean, ca o banală stea
Căzătoare.

A avea gură e-o jignire la adresa Muntelui,
Care numai noaptea,
În somnul pietrei,
Poate să zîmbească.

Spune-mi, cum aş şti că tu eşti tu,
Cum aş şti să te aleg tocmai pe tine
În fiecare zi, din toată nesimţirea asta,
Cum aş putea să-ţi spun că te iubesc
Dacă n-aş avea ochi, mîini şi gură ?
Şi cum aş şti că eu sînt eu

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Şi că exist (de parcă a exista
Înseamnă a avea ochi, mîini sau gură,
De parcă a avea există cu adevărat).

Ce păcat că exişti, că te cunosc, că te iubesc!
Cît de eroic ar fi fost să te caut
Negăsindu-te vreodată,
Cît de tulburător ar fi fost plînsul meu,
Cît de frumoşi ar fi fost ochii mei trişti!

Spune-mi, de ce nu te visez niciodată?
Pentru că exişti?

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

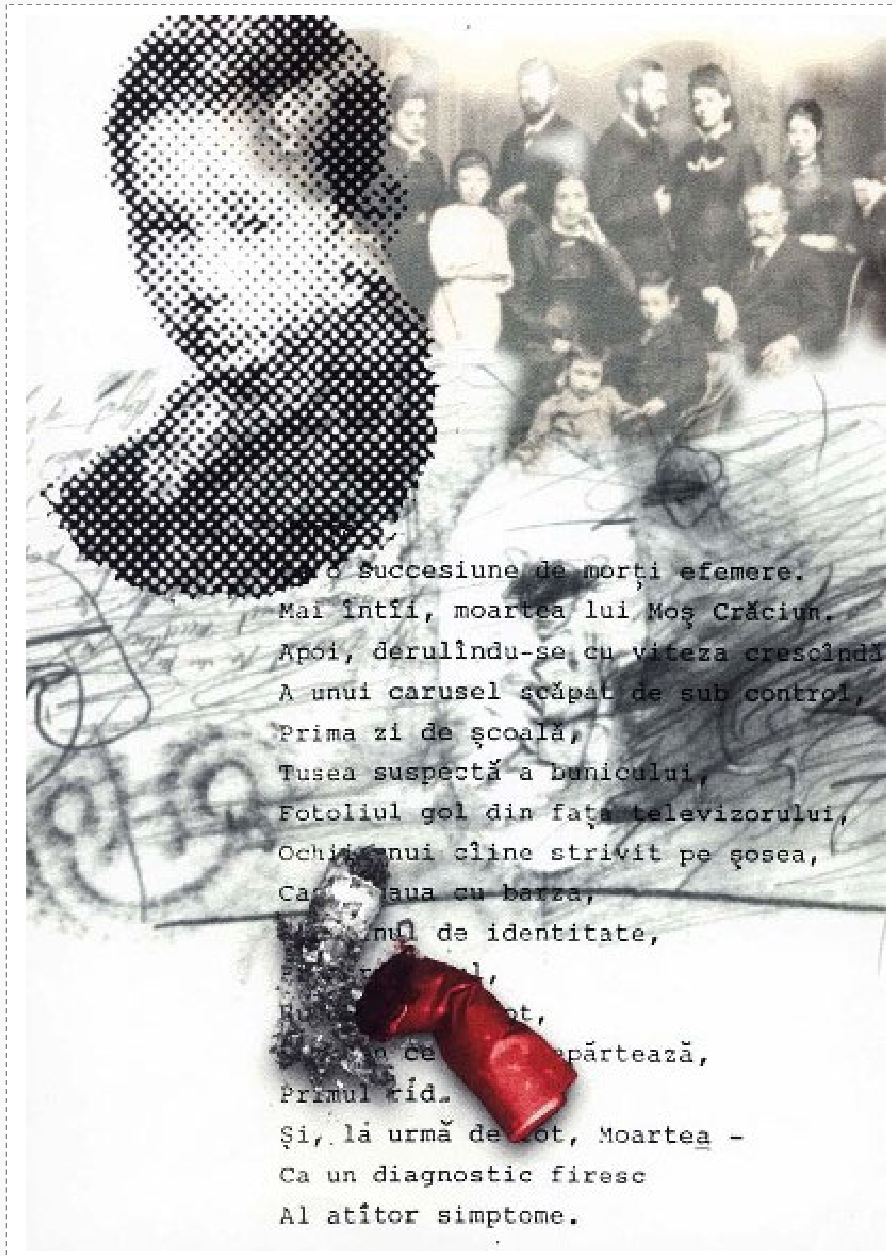

Editura LiterNet, 2002

Cînd o fi uimirea gazelei mai mare:
cînd tigrul, îndrăgostit în ultima secundă,
sărutu-şi depune pe gîtul ei, uşor,
să n-o doboare,
sau mai apoi abia, cînd, supărată,
jungla îi va alunga,
pe paşii lor punînd hienele prinsoare ?

Editura LiterNet, 2002

Vertigo

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

DESTIN

Acest om călcat de tren
(nu mai ştiu exact ce mi-e,
unchi, mătuşă
sau prieten)
s-a născut doar pentru ca,
o ţigancă, într-o vară,
să-mi poată ghici
în palmă
un mort
la drum de seară

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

TEMNIŢA ASCUNSĂ

Nimic mai caraghios
decît un peşte ce,
vrînd să se sinucidă,
scoate capul din apă
chiar cînd plouă
torenţial

Stau aşa pe ţărm
ca un fraier
şi rîd
şi habar n-am
ce zid de-nchisoare
ascunde un val

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

A MURI

A muri e o ruşine
ca oricare alta.
În loc să stăm crispaţi
ar fi mai de bon-ton,
murind,
să ducem mîna la gură
spunînd, un pic jenaţi,
pardon.
Şi să zîmbim.

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

CU SUFLETUL LA GURĂ

Pe lună e prea pustiu
În mare sînt prea mulţi peşti
În America sînt prea mulţi negri
Aici sînt prea mulţi albi
În rai sînt prea mulţi morţi
În iad e prea cald
Cald e şi aici (luna lui Aragaz)
Inima e o clepsidră vulcanizată
Clipele se scurg sîngerînd
Robinetul de la baie s-a stricat din nou
(poate vine meşterul Manole
şi mi-l repară)
Stau cu sufletul la gură
– la gura tubului digestiv –
Aştept să se-ntîmple ceva

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

BLUES AUTOBIOGRAFIC

În curînd, voi împlini un sfert de secol
de cînd mă tot învîrt
prin zonă.
În tot acest timp,
cea mai obsedantă preocupare a mea,
la care n-am renunţat nici pînă azi,
a fost să respir.

Un sfert din acest secol
mi l-am irosit la şcoală -
un loc bine închis de unde
m-am ales cu simpatia
pentru sendviciuri.

Un alt sfert din viaţă
mi l-am petrecut dormind.
Un sfert din acest sfert mi s-a dus
visînd; şi, nu ştiu ce-aţi visat voi,
dar eu nu m-am rugat niciodată
să mi se îndeplinească visele.

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Al treilea sfert l-am pierdut
făcîndu-mi toaleta,
citind, vorbind,
bînd aproape tot ce se poate
şi înghiţind, din cînd în cînd,
bucăţi din trupul unor animale.

În ultimul sfert de viaţă
am tot mers de undeva
altundeva
de unde, mai bine mai tîrziu
dar întotdeauna,
mă întorceam.

Ştiind toate acestea,
să se calculeze
de cîte ori va trebui să mai deschid
televizorul
pentru ca, într-o zi,
să pot zbura
un pic.
Măcar din baie
pînă la dulapul din hol.
Aşa: fîl-fîl.

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

PĂDURE NEBUNĂ

Cuvintele pe care le vedeţi
se scurg din mine
cum morţilor
tăcut
continuă să le crească
unghiile şi părul
de sub pămînt,
rădăcini făcîndu-se întîi
şi mai apoi chiar trunchiuri,
crengi şi frunze

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

PAŞI

De la o vreme,
deşi nu sînt
nici pe departe
cel mai bun prieten al omului
iar bunica mea habar n-are
de experienţele lui Pavlov,
paşii ei pe scări,
la ceasul cinei,
îmi fac foame

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Viaţa
ca o succesiune de morţi efemere.
Mai întîi moartea lui Moş Crăciun.
Apoi, derulîndu-se cu viteza crescîndă
a unui carusel scăpat de sub control,
prima zi de şcoală,
tusea suspectă a bunicului,
fotoliul gol din faţa televizorului,
ochii unui cîine strivit pe şosea,
cacialmaua cu barza,
buletinul de identitate,
prezervativul,
buletinul de vot,
un tren ce se îndepărtează,
primul rid
şi, la urmă de tot, Moartea-
ca un diagnostic firesc
al atîtor simptome

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet,
2002

POEM ANTUM (POATE ULTIMUL)

Fug cuvintele din mine
privind mereu, speriate, înapoi
(e periculos să mergi noaptea cu metroul
prin suburbiile memoriei mele)

Fug cuvintele din mine, fug
cerînd azil politic
în te miri ce colţ de ziar

Fug şi zilele vieţii mele,
una cîte una, în şir indian,
prin arşiţa sfîrşitului de veac,
lăsînd în urma lor oceane de sudoare,
de sînge şi de lacrimi

Încerc şi eu să fug, în fiecare zi,
din mine însumi,
să zbor (aşa, fără de-aripi,
clipind mirat din pleoape)
şi-n fiecare seară mă întorc umil,
îngenunchez
şi-mi cer iertare

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Unui cerşetor i-a-nmugurit piciorul de lemn
într-o noapte
şi-a fost arestat
pentru port ilegal
de speranţă

Sarmale-n foi dictando,
colegi radioactivi,
profesori cu creier pane,
blugi zdrenţăroşi
ca un cer de octombrie,
peticiţi cu stele
prin locurile mai ruşinoase

Aveam 17 ani
şi inima ne-ardea în piept
cum carii-n rana unei uşi trîntite

Populaţia băştinaşă aplauda lipicios
din cauza lipsei de apă,
gospodinele stăteau la coadă

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

să-şi împrospăteze colecţia
de hîrtie igienică
(erau vremuri tare căcăcioase!)

Ne ascundeam în garsoniera aceea
de 2 virgulă 3 pe 5
ca într-un adăpost anti-atomic
(în jurul nostru se dărîmau
inclusiv
dărîmăturile)

Ştiam că peste o secundă
prezentul va prinde gust de mucegai,
ştiam că bătrîneţea e-un păcat
ce se pedepseşte cu moartea,
ştiam că neputinţa de-a nu ne fi născut
ne-a dat neputinţa
de-a trăi cu tot dinadinsul

Pagina anterioară
Cuprins
Pagina următoare

Editura LiterNet, 2002

S. O. S.

Salvaţi acest zîmbet trist
ce se scufundă
în apele flămînde
din oglindă
Salvaţi aceşti ochi
măriţi de groaza viselor
de peste noapte,
aceste mîini pregătite
una pentru a lovi
şi alta pentru-a mîngîia,
aceste picioare pregătite
unul pentru a fugi
şi altul pentru a rămîne
Salvaţi această inimă
fiartă-n suc propriu
ca o conservă
cu termenul de garanţie
scris într-o limbă moartă

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

O LUME DE CAUCIUC

Cineva,
într-o noapte,
a uitat să-şi pună prezervativul.
Astfel am apărut eu
şi deîndată
m-am trezit înconjurat
cu multă, multă dragoste
şi cu prezervative.
Un prezervativ pentru suflet – trupul,
unul pentru minte – şcoala
şi, ca să fie totul în regulă,
unul mare cît toate zilele
pentru fugă – universul.

Asta-i tot!

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

COŞMAR CU OMUL-ORCHESTRĂ

În gaura asta de şerpi
pînă şi tăcerea e umedă;
flautul mi-a ruginit demult
(l-am îngropat lîngă colecţia
de surîsuri defuncte)
Acum mă puteţi vedea cîntînd
la fluierul piciorului drept
şi la venele mîinilor - strune de viori
psihedelice,
din lut fierbinte.

Vipera blondă-a uitării
îmi încolăceşte gleznele
de cîte ori ne întîlnim-
o singură clipă de tăcere
mi-ar fi fatală

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Tremurul de nestăpînit
al mîinilor
în timp ce deschizi cutia poştală,
masa de bucătărie care-şi întinde-un
colţ, zgîriindu-te,
cînd treci pe lîngă ea,
treptele din faţa casei
al căror număr te fereşti de 25 de ani
să-l afli,
telefonul care-ţi explodează în faţă,
uşa de la intrare
despre care ai putea jura
că ieri
se deschidea înspre afară

Dobitocii care se zgîiesc la tine din tramvaie
(priviri de neuitat,
mai eficace decît gloanţele),
prietenii căzuţi pe cîmpul de luptă al adolescenţei,
Timişoara transformată din nou în paşalîc,
Revoluţia îmbuteliată în tuburi de spray

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

şi vîndută en-gros prin buticuri
(Decembrie, Luna Cavourilor,
îţi aminteşti?)

Bălăriile astea de zi cu zi
care-s chiar frişca
de pe tortul mereu proaspăt
al disperării,
rahaturile astea care te îmbolnăvesc
de cancer
la suflet
şi te fac să crezi că viaţa
e un fel de repetiţie generală a iadului –
ce altceva poate să însemne revolta asta a tuturor
împotriva tuturor, a ta împotriva ta;
ce altceva poate să însemne goana
asta nebună
a clipelor
înspre neant,
setea asta acută de timp
din deşertul fiecărei zile
(ce poa' să-nsemne Rana
în deşertul din inima Pumnalului,
de nu o Oază ?)

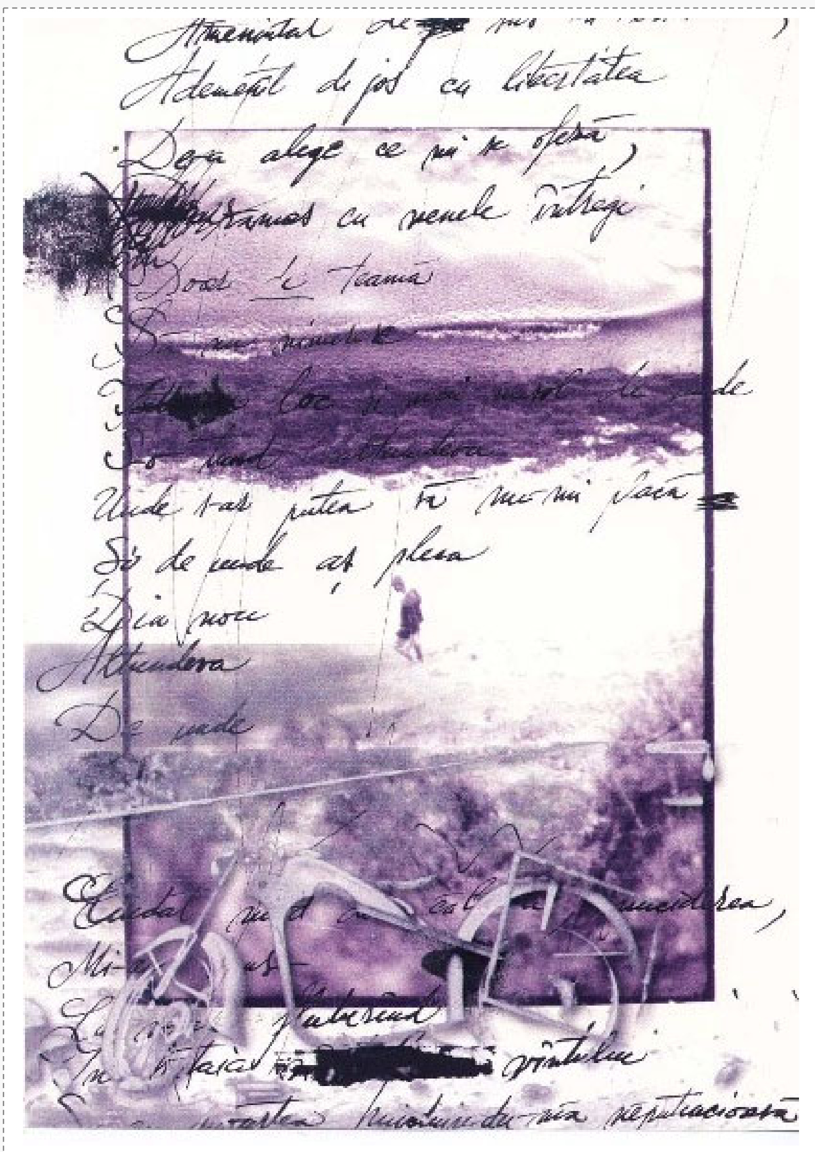
Editura LiterNet, 2002

Ce-nseamnă toate astea? te întrebi
şi-ţi pui prin toată casa
bileţele cu
NU LUA NIMIC ÎN SERIOS
deşi ştii foarte bine că vei continua
să cînţi (pentru că ţi-e frică),
să te rogi (pentru că nu eşti sigur),
să scrii (pentru că nu mai eşti copil),
de parcă n-ai şti că, de fapt, n-are rost
nici măcar
să respiri -
şi poate asta-i taina
pe care morţii, în graba lor,
uită să ne-o spună

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Ciudat mod de-a călători, sinuciderea

Pagina anterioară

Cuprins

Pagina următoare

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

SĂ FACEM TOTUL

Cineva trece pe stradă rîzînd.
O poartă se deschide
împotrivindu-se din răsputeri.
Cineva rîde din nou.
Altcineva merge cu o bicicletă care,
după zgomot,
are o singură roată. Pătrată.
Cei doi instalatori din faţa casei
sapă şi instalează.
Izbesc cu ceva în altceva.
Unul dintre ei spune:
Mă cac în gura lui de ciocan!
Exact asta voiam să spun şi eu
dar un ţînţar mă tot înţeapă
şi sînt curios cît îl ţine nesimţirea.
Cineva încă mai rîde.
Eu sînt constipat.
Stau pe budă
cu chiloţii la nivelul gleznelor
şi scriu "stau pe budă
cu chiloţii la nivelul gleznelor

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

şi scriu”.
Fac şi eu ce pot.
Promit să fac totul!

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

SHE LIKES SURPRISES

Foloseşte-ţi creierul, prietene,
pune nişte maioneză pe el,
o frunză de salată,
nişte măsline, ceva,
să-i faci o surpriză nevestii
cînd vine de la servici

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

ZIUA ÎN CARE-AM ÎNCEPUT SĂ MOR

Io nu suport corola de minuni a lunii
noiembrie
Albă ca zăpada galbenă
şi cei şapte ani de-acasă
Prin vinele mele curge apă tulbure de Bega
cu visele înecaţilor cu tot
Mi-e ruşine să spun că scriu poezii
Mi-e ruşine să spun cîţi ani am
Mi-e frică de vînzătoare
şi de chelnări
Mi-a spus unu' odată, cînd eram mic,
că oamenii-s proşti
pentru că se fac cu puţa
Atunci am început să mor

de somn

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Pămîntul se va plictisi să tot stea ţapăn
şi se va dezumfla
ca un balon
fsss
şi gata
Oamenii vor rămîne-n aer
printre copaci
    case
        maşini
enervaţi
Vor aprinde ţigară de la ţigară
scuturînd fumul
pe partea întunecată a lunii
care se va lumina
şi astfel vom vedea în sfîrşit
ce se ascunde acolo

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

MESSAGE IN A BOTTLE

Mesajele disperate ale morţilor
se îmbuteliază toamna
în sticle cu vin

Moartea e o curvă
ca oricare alta,
scriu ei
din adînc

Oamenii golesc sticlele una cîte una
şi simt că le fuge pămîntul
de sub picioare

Moartea e o curvă
ca oricare alta
zic ei,
ţopăind

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Am impresia că voi ştiţi ceva
ce eu nu ştiu
De fapt voi ştiţi totul, nu-i aşa?
Chiar şi ceea ce ar trebui
să-i duci în dar
unui trandafir
de ziua lui

Sînteţi atît de calmi şi de siguri pe voi
că-mi vine să borăsc

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

SPERIETORUL DE CIORI

Mi-a crescut o bubă imensă-ntre umeri,
cam cît o minge de fotbal
spartă
Gaura din mijloc se tot închide
şi se deschide
cînd rîd, plîng sau vorbesc

Editura LiterNet, 2002

DISNEYLAND

Îmi bag picioarele-n Marea Neagră
Joc 'scunsa prin codri deşi
de semafoare
Alerg desculţ pe şosele zîmbitoare,
cu gropiţe-n obraji
Simt cum îmi pute inima
de-atîta zbenguială

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

ULTIMUL MITOCAN

Mă tot bătea unu' la cap
c-o lopată
de mi se făcea păru' măciucă
pe spira şinării
Pînă-ntr-o zi cînd mi-am luat obrajii-n
palme
şi-am fugit
Ţin minte că ploua cu găleţi

Editura LiterNet, 2002

CIUDAT MOD DE-A CĂLĂTORI, SINUCIDEREA

Ameninţat de sus cu fericirea,
ademenit de jos cu libertatea
de-a alege ce mi se oferă,
am rămas cu venele întregi
doar de teamă să nu nimeresc
într-un loc şi mai nasol de unde
s-o tund altundeva
unde s-ar putea să nu-mi placă
şi de unde aş pleca din nou
altundeva
de unde –

Ciudat mod de-a călători, sinuciderea,
mi-am spus,
cu venele fluturînd
în bătaia vîntului
şi cu moartea huiduindu-mă
neputincioasă
pe la răspîntii...

...Şi am rămas pe loc,

DANIEL-SILVIAN PETRE
OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

aici, în grădina asta plicticoasă
în care doar viermii
mai mănîncă mere.
Da, aici măcar am pe ce-mi odihni capu',
de nu voi renunţa cumva la el
căci, nu-i aşa?
unde nu-i cap,
sabia nu-l taie.

Editura LiterNet, 2002

ZOOPOEM

Şerpii sînt înţelepţi
pentru că nu pot zbura
(atît de multe ştiu încît,
de spaimă, se tîrăsc!)

Păsările-n schimb par fericite,
fiindcă pot zbura;
şi poate chiar de asta-n sinea lor
şerpii le urăsc.

Oamenii au fost azvîrliţi din nori
la curăţenia de primăvară -
jalnice obiecte
fără de trebuinţă.
Îi puteţi vedea umblînd de colo-colo
ca traşi pe sfoară,
c-un surîs răstignit pe buze
în loc de voinţă.
Prea puţin şerpi ca să ştie ceva
şi prea trişti
ca să aibă pene,

Editura LiterNet, 2002

se tot nasc şi tot mor
cu-nţelepciunea ascunsă-n
izmene

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

Blues cretin

Bunăstarea-mi dă ocol
ca o fiară turbată,
la al XV-lea viol
va fi ora exactă
Nu. Azi n-am chef să scriu.
Pe bune. Deşi aş vrea
tare mult
să vă mai spun ceva
despre nişte dimineţi
cu ferestrele sparte
sau despre cum se face dragoste
cu burta pe carte
sau despre Miss Univers
că are diaree
sau despre bişniţarul din colţ
că vinde tranşee
însă azi ninge invers, pe bune,
parc-ar ninge plîngînd,
iubita mea are picioare lungi
pînă la pămînt,
mă cocoţez pe Muntele lui Venus, pînă sus
şi mă gîndesc la tot ce-a mai rămas
de spus

Editura LiterNet, 2002

CUPRINS

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002

VERTIGO 52

CIUDAT MOD DE-A CĂLĂTORI, SINUCIDEREA 72

Editura LiterNet, 2002

DANIEL-SILVIAN PETRE

OVERDOSE

Editura LiterNet, 2002